

прави добро, да обича правдата и да ненавижда злото. Но при сичкото това ни едно отъ тие вѣроисповѣдания не може да са нарѣче човѣческа и разумна вѣра. Тие вѣри сж биле пжлни съ сѣкакви суевѣрія и съ различни глупости, както и индийската. Поповете или жерците сж биле сичко, а народътъ не е билъ нищо. Въ манастирете, които сж биле посвѣщенни на злите богове и въ които сж живѣле жерците, ни единъ вѣрующа не е можѣлъ да влѣзе и да види какво са върши между тѣхните стѣни. Идете послѣ това и хвалете старите времена.

Човѣкътъ е захваналъ да живѣе като човѣкъ само отъ онова време, отъ когато са е родилъ на земята Исусъ Христосъ. Учението на Христа, което намѣрило сжрдечно сжчувствие между нещастните, угнѣтенните и заборавенните, са распросранило твжрде бжрзо, защото човѣкътъ до това време никога не чувалъ такива човѣколюбиви проповѣди. Така, напримѣръ, Христосъ говорилъ, че „пжрвите ще да бждатъ послѣдни, а послѣдните пжрви,“ че „по-лесно ще да премине камилата презъ иглени уши, нежели богатиятъ презъ пжтътъ за въ небесното царство,“ че „сѣки единъ човѣкъ е длжженъ да обича ближните си“ (даже и враговете си), че „сѣки е сжздаденъ по образътъ и по подобieto на бога,“ че „щото е очистено отъ бога, то трѣба да са приѣме и отъ хората,“ че „сичките божи сжздания сж равни предъ бога,“ че „богу е нужно не богатство, не болѣрство и не високо происхождение, а чисто и нелукаво сжрце“ и т. н. Римските императори, които сж са считале за синове на идолопоклонническиятъ богъ